

THIỆU QUÊ HƯƠNG

Tạ Quang Khôi

Ông Trần vừa ra khỏi máy bay, chợt nghe có tiếng chào:

- Bác lại nhà vui về!

Ông vội ngoảnh lại tìm xem ai đã nói với mình. Ông ngạc nhiên không thấy một người Việt Nam nào ở gần, chỉ toàn người Mỹ đứng chung quanh. Ông vừa định quay đi, lại nghe có tiếng nói:

- Cháu vừa chào bác đó.

Ông thấy một cô tiếp viên hàng không người Mỹ, tóc vàng óng, mắt xanh lơ. Cô đang tủm tỉm cười. Ông rụt rè hỏi bằng tiếng Anh:

- Cô vừa nói tiếng Việt với tôi?

Cô tiếp viên vui vẻ trả lời bằng tiếng Việt rất sõi:

- Dạ, cháu là người Việt mà, bác!

Ông Trần không tin cả mắt lẫn tai mình. Cô tiếp viên không có một nét Á Đông nào thể mà tự nhận là người Việt Nam. Ông nhìn cô chằm chặp, mỉm cười nghi ngờ:

- Cô nói tiếng Việt rành lắm, chẳng khác gì một người Việt, nhưng bảo cô là người Việt thì không ai có thể tin nổi.

Cô vẫn tươi cười:

- Thiệt mà, bác. Cháu đâu có nói giỡn.

Ông Trần vẫn lắc đầu, nhưng không nói gì thêm. Ông nhìn lên ngực áo của cô thấy bảng tên ghi "Lucy". Ông hỏi:

- Tôi phải gọi là cô hay bà Lucy?

Cô đáp ngay:

- Cháu còn độc thân. Bác cứ kêu cháu bằng cháu cũng được rồi. -

Ngưng một chút, cô tiếp:

- Nếu không có gì trở ngại, bác cho phép cháu tới thăm bác vào một ngày nào đó. Cháu cũng ở vùng này và...không quen gia đình Việt Nam nào hết.

Ông Trần ngập ngừng một chút, rồi đáp:

- Tôi sẽ đợi cô ở bên ngoài để cho cô địa chỉ nhà tôi, mời cô đến chơi.

Cô tỏ vẻ mừng rỡ:

- Dạ, thế nào cháu cũng đến thăm bác.

Ông Trần ngồi ở phòng đợi ngay cửa vào máy bay chừng mười lăm phút thì Lucy đi ra. Ông đã ghi sẵn địa chỉ và cả số điện thoại nhà ông trên một mảnh giấy nhỏ, trao ngay cho cô. Cô cảm ơn và tỏ vẻ áy náy nói:

- Xin lỗi đã bắt bác chờ hơi lâu. Cháu có chút việc bận nên không ra ngay được.

Lần này thì ông Trần nhận ra dáng vẻ Việt Nam của cô gái đặc Mỹ đang đứng trước mặt ông. Vì thế, ông tỏ ra thân mật với cô:

- Có lâu gì đâu, cháu. Lúc nào rảnh muốn đến chơi, cháu cứ gọi điện thoại cho bác nhé. Cháu thích ăn món Việt nào thì cứ nói, bác gái sẽ nấu sẵn.

Cô hớn hờ:

- Cháu chỉ thích ăn bún riêu với mắm tôm thôi.

Ông Trần không còn nghi ngờ gì nữa, cô đúng là một thiếu nữ Việt từ trong tâm hồn. Bún riêu mà không có mắm tôm chưa thể coi là bún riêu được. Trước khi chia tay, Lucy hứa:

- Có thể cuối tuần này cháu sẽ đến thăm hai bác và... các anh các chị. Rồi cháu sẽ cho bác biết tại sao cháu lại là người Việt Nam...

Ông Trần gật đầu:

- Cháu đến chơi lúc nào cũng được, vì hai bác đã về hưu và ở riêng chứ không ở chung với con cái.

Đã trở gót định đi, cô còn quay lại nói thêm:

- Tên Mỹ của cháu là Lucy, tên Việt là Chi, vậy bác cứ gọi cháu là Chi cho gọn.

Ông Trần không phải đợi lâu, ngay hôm sau, Chi đã gọi điện thoại hẹn tới thăm vào buổi tối. Sau khi nói chuyện điện thoại với Chi, ông Trần hối thúc vợ nấu bún riêu để đãi khách. Bà cho biết hầu như mọi thứ đều đã có sẵn, chỉ thiếu có ít rau sống. Ông vội lái xe chạy ra chợ Việt Nam ngay. Buổi tối hôm đó, ngoài bún riêu, bà Trần còn làm thêm mười cái chả giò cua bể để đãi khách. Sau khi nghe chồng kể lại cuộc gặp gỡ giữa ông

và cô tiếp viên hàng không ở phi trường, bà cũng háo hức muốn gặp người con gái Mỹ để biết tại sao cô cứ nhận là người Việt Nam.

Chi đến đúng hẹn. Vừa trông thấy bà Trần, cô buột miệng khen:

- Bác đẹp quá. Chắc hồi trẻ bác còn đẹp hơn nữa. Bác đẹp như má cháu ngày xưa ấy.

Bà Trần dè dặt:

- Dù sao, bác cũng không thể bằng người Mỹ được.

Chi thốt kêu:

- Đâu có, bác ! Mẹ cháu không phải là Mỹ. Mẹ cháu là người Việt một trăm phần trăm, bác ạ.

Cả hai ông bà đều ngạc nhiên nhìn Chi. Cô vội vàng giải thích:

- Chỉ có bố cháu là Mỹ, còn mẹ cháu là Việt. Để rồi cháu sẽ kể hai bác nghe về đời cháu.

Sau vài câu chuyện chung quanh công việc làm ăn và thời tiết, bà Trần mời khách vào bàn ăn. Chi vui vẻ nói:

- Cháu cũng đói rồi, nhất là từ lúc vào nhà thấy mùi bún riêu của bác hấp dẫn quá.

Cả hai ông bà Trần thấy Chi tự nhiên, nên bớt dè dặt, khách sáo. Ngoài vẻ mặt, nước da trắng, tóc vàng và đôi mắt xanh của người Tây phương, Chi có dáng vẻ, điệu bộ hoàn toàn Việt Nam. Cô sử dụng đôi đũa khéo léo chẳng thua bất cứ người Việt Nam nào. Cô cũng thích ăn hoa chuối thái chỉ với bún riêu. Cô không làm khách, ăn uống rất tự nhiên. Ông bà Trần lặng lẽ nhận xét cô gái lai Mỹ này. Bây giờ ông bà không còn nghi ngờ gì nữa. Chi đúng là một cô gái Việt Nam có giáo dục và tế nhị. Cái cách cô nhón tay lấy một cọng rau thơm, gắp mấy sợi hoa chuối không thể bất cứ ai cũng làm được. Cô ăn rất từ tốn, khoan thai. Ông bà Trần đoán mẹ cô phải là người có học và sinh trưởng trong một gia đình nền nếp. Ăn xong tô bún riêu, cô ăn thêm mấy miếng chả giò mà ô tằm tắc khen nhân cua bẻ thật bùi. Cô cho biết cô đã đến mấy tiệm ăn Việt Nam để thưởng thức món bún riêu, nhưng không tiệm nào nấu được đúng vị mà cô đã từng thưởng thức ở Việt Nam do mẹ cô nấu. Không những thế, nhiều người Việt thấy cô là Mỹ tóc vàng, mắt xanh, lại thích ăn bún riêu với mắm tôm thì có vẻ tò mò, cứ nhìn cô mà cười, khiến cô ngượng, không dám đến tiệm Việt Nam nữa. Mà nấu ở nhà thì cô bạn người Mỹ của cô ở chung nhà không chịu nổi mùi mắm tôm.

Cuối cùng, khi bắt đầu ăn tráng miệng, cô kể về đời cô:

- Mẹ cháu là Việt Nam thuần túy, hai bác ạ. Ông bà ngoại cháu là dân Bắc kỳ di cư, người Nam vẫn gọi đùa là dân rau muống để phân biệt với dân Nam kỳ giá sống...Mẹ cháu là con út trong một gia đình chỉ có...tám con thôi.

Ông bà Trần đều phì cười trước lời nói đùa của Chi.

- Mẹ cháu có năm anh và hai chị- , cô kể tiếp,- Về sau sang Mỹ rồi, cháu mới thấy phục ông bà ngoại cháu đã nuôi nấng ngần ấy con mà người nào cũng thành đạt hết. Ông ngoại cháu chỉ là một thầy giáo dạy tiểu học, bà cháu ở nhà chăm lo các con. Vậy mà cũng đủ sống mới thật kỳ lạ. Cháu nghe mẹ cháu kể mẹ cháu là con út được chiều nhất nhà nên đằm...hư. Mẹ cháu bướng bỉnh, làm cái gì cũng chỉ theo ý thích riêng của mình. Sau khi đỗ cử nhân văn chương Anh ở đại học Văn khoa, đáng lẽ mẹ cháu nên nghe lời ông bà cháu và các bác xin đi dạy học thì lại nhảy vào sở Mỹ. Không biết có phải vì lương cao hơn không, mẹ cháu không nói cho cháu biết. Vì làm sở Mỹ, mẹ cháu mới gặp bố cháu, rồi hai ông bà yêu nhau. Kẹt một điều là bố cháu đã có vợ chính thức ở Mỹ. Bà vợ Mỹ chưa có con với bố cháu, trong khi đó mẹ cháu đã có bầu. Bố cháu quyết định cưới mẹ cháu nên vội xin về Mỹ để lo ly dị. Điều không may cho mẹ cháu là chuyện ly dị chỉ mới bắt đầu thì bố cháu bị chết trong một tai nạn xe hơi. Lúc đó cháu chỉ là một cái thai mới được bốn tháng. Mẹ cháu tuyệt vọng, đau khổ đến độ muốn tự tử, nhưng lại không nỡ giết cái thai trong bụng. Dù sao cũng là hòn máu của bố cháu. Trong khi đó, ông bà ngoại cháu và các bác luôn luôn dằn vò, trách mắng mẹ cháu vì mẹ cháu...chứa hoang làm tổn thương danh dự gia đình, một gia đình nổi tiếng đạo đức nhất trong họ và trong giới bạn bè. Tất cả mọi người đều muốn mẹ cháu phá thai. Nhưng mẹ cháu cương quyết chống đối....Nhờ vậy mới có cháu ngày nay...

Đến đây Chi ngừng lại để cười. Ông bà Trần cũng cười theo. Bà nói:

- Bác cũng phản đối chuyện phá thai vì phá thai là giết người.

Chi vui vẻ:

- Dạ, bác nói đúng. Cái thai vô tội, tại sao lại giết chết nó, bác nhỉ.

Ông Trần cũng nói:

- Bào thai là một mầm sống, phải để cho nó phát triển đến cùng, không thể vì bất cứ lý do gì mà hủy diệt được. Hồi còn ở Việt Nam hai bác cũng dạy học nên rất yêu con nít.

Chi có giọng buồn:

- Ông ngoại cháu cũng dạy học mà sao cứ đòi giết cháu?

Bà Trần dè dặt trả lời:

- Có lẽ hai Cụ đặt nặng danh dự gia đình...

Chi công nhận:

- Dạ, bác nói đúng. Mẹ cháu cũng nghĩ như vậy. Để trốn tránh gia đình, mẹ cháu xin thôi việc ở sở Mỹ, lên về Cần Thơ, ở chung với một người bạn gái, nhờ bác ấy xin cho dạy Anh văn ở một trường tư để tạm sống. Rồi Mẹ cháu sanh cháu ở Cần Thơ. Khi cháu được gần ba tuổi thì miền Nam sụp đổ. Mẹ cháu trở lại Saigon, bế cháu về thăm ông bà ngoại cháu. Theo Mẹ cháu kể, tất cả mọi người đều mừng rỡ nhưng hơi ngạc nhiên, tưởng Mẹ con cháu đã được sở Mỹ cho đi Mỹ rồi. Bà ngoại cháu thấy cháu xinh và khôn lanh nên thương lắm.

Bà Trần vui vẻ:

- Bây giờ cháu vẫn xinh đấy chứ.

Chi cười :

- Thế à, Bác ? Nhưng cháu chả có nét Việt Nam nào, Bác nhỉ. Ông bà ngoại và các bác cháu cũng nhận xét như vậy. Bà ngoại cháu nói rằng khi có bầu cháu, mẹ cháu luôn luôn nghĩ tới bố cháu nên ảnh hưởng đến cái thai..

Bà Trần gật đầu:

- Bác cũng cho là như vậy.

Ông Trần chợt hỏi:

- Sang Mỹ cháu mới có tên Mỹ hay có từ hồi còn ở Việt Nam?

Chi đáp ngay:

- Ô, điều này thì ai cũng phục Mẹ cháu. Mẹ cháu không vào nhà bảo sanh để sanh cháu mà thuê một bà mụ làm cho một nhà bảo sanh đến đỡ đẻ cho mẹ cháu ở nhà. Sau đó, mẹ cháu ra hộ tịch xin giấy khai sinh cho cháu...với tên Mỹ... -

Ông Trần ngắt lời, hỏi:

- Như vậy mẹ cháu phải có hôn thú với bố cháu?

Chi gật đầu:

- Lẽ ra thì phải như vậy, nhưng bố cháu làm gì có hôn thú với mẹ cháu được khi chưa ly dị với bà vợ chính thức...Mẹ cháu mất tiền cho nhân viên hộ tịch của Cần Thơ nên họ không hỏi đến hôn thú. Tên trong khai sinh của cháu là Lucy Anderson. Tên Việt để gọi ở nhà của cháu là Kim Chi. Bạn bè trong xóm cứ gọi cháu là 'con Chi lai'. Mà thật ra cũng chả ai biết tên Mỹ trong khai sinh của cháu..

Ông Trần thắc mắc:

- Bộ nhà trường cũng không biết sao?

Chi lắc đầu:

- Mẹ cháu đâu có cho cháu đi học. Mẹ cháu sợ bạn bè chọc ghẹo làm cháu tủi thân.

Ngừng một chút, như đoán được thắc mắc của ông bà Trần, Chi tiếp:

- Mẹ cháu dạy cháu ở nhà. Môn chính mà cháu phải học là môn Anh văn. Mẹ cháu tin rằng thế nào cháu cũng phải đi Mỹ chứ không thể sống ở Việt Nam được. Cháu không hiểu tại sao mẹ cháu lại có niềm tin ấy. Khi cháu lớn, đã bắt đầu biết suy nghĩ, mỗi lần soi gương cháu lại cho là mẹ cháu có lý. Cháu chả giống các trẻ con Việt Nam trong xóm một tý nào.

Bà Trần khen:

- Mẹ cháu là người có cái nhìn thật xa. Rất đáng phục.

Chi khẽ thở dài, lắc đầu:

- Nhưng, bác ơi, mẹ cháu cũng có điều sai.

Ông Trần hỏi ngay:

- Sai ở chỗ nào?

Chi đáp:

- Mẹ cháu đã giáo dục, uốn nắn cháu thành một người Việt Nam thuần túy trong khi bề ngoài cháu là một người Tây phương một trăm phần trăm.

Ông bà Trần nhìn Chi đăm đăm mà không nói gì. Một lần nữa, được ngắm Chi thật gần, ông bà Trần công nhận cô hoàn toàn giống Mỹ. Chi tiếp:

- Nhưng cháu không trách gì mẹ cháu, bác ạ. Mẹ cháu đã ra ngoại quốc bao giờ đâu mà biết lối sống ở nước ngoài. Vì thế, trong cái hình dáng, diện mạo đặc Mỹ của cháu là một cô gái Việt Nam thuần túy. Bây giờ được sống ở Mỹ, cháu không thích ứng được hoàn toàn và vẫn...nhớ Việt Nam kinh khủng, hai bác ạ.

Bà Trần rụt rè hỏi:

- Bây giờ mẹ cháu ở đâu ? Việt Nam hay ở Mỹ?

Chi chột buồn, hai mắt rưng rưng:

- Mẹ cháu mất khi hai mẹ con cháu sắp sửa được lên máy bay đi Mỹ....

Ông bà Trần nhìn Chi bằng đôi mắt ngậm ngùi, xót xa. Cô cúi xuống, lấy một tấm giấy xóp mỏng chặm nước mắt, tiếp:

- Sau khi làm đủ mọi thủ tục giấy tờ để đi Mỹ, mẹ cháu bị mệt, đi bác sĩ, thì người ta khám phá ra mẹ cháu bị ung thư máu ác tính...Chỉ trong vòng có mấy tháng là mẹ cháu bỏ cháu bơ vơ ở cõi đời này....Cháu đã định không đi Mỹ nữa, nhưng ông bà ngoại cháu và các bác cháu khuyên nên đi để có tương lai, chứ ở Việt Nam thì loạ con lai như cháu chả làm được gì hết.

Ông Trần đồng ý:

- Đúng, ông bà ngoại và các bác khuyên như vậy là phải.

Chi nhẹ lắc đầu:

- Cũng không đúng, bác ạ....Cháu cảm thấy lạc lõng ở đất Mỹ này...Lắm lúc cháu chỉ muốn trở về Việt Nam...Mẹ cháu mất, cháu cảm thấy bơ vơ một phần, sang đến Mỹ cháu cảm thấy bơ vơ gấp đôi.

Nghe tiếng thở dài nảo nuột của Chi, bà Trần cũng thấy xót xa trong lòng. Bà dịu dàng nói:

- Bác không biết cháu có họ hàng gì ở bên này không, nhưng bác đề nghị một điều...là cháu cứ coi hai bác như người trong gia đình. Cháu có thể coi nhà này như nhà cháu, muốn về lúc nào cũng được, ở lâu mau tùy ý cháu, hay...dọn đến ở luôn đây cũng được. Hai bác sẽ coi cháu như con gái út của hai bác. Đừng có ngại gì hết...

Chi cảm động nhìn bà, nghẹn ngào, cố gắng mãi mới nói nên lời:

- Cháu ...cháu...Con...con cảm ơn hai Bác đã thương và thông cảm cho hoàn cảnh của con... Mẹ con nếu còn sống chắc cũng chỉ kém bác vài ba tuổi thôi...

Bà Trần cười:

- Bác năm nay sáu bảy tuổi ta, sáu sáu tuổi tây, nên mới về hưu năm rồi.

Chi thốt kêu:

- Ô, thế thì mẹ con thua bác nhiều lắm, cả chục tuổi lậnVậy mà trông bác trẻ quá. Mẹ con sinh con năm hai mươi lăm, năm nay con đúng ba mươi rồi. Nếu còn đến ngày nay mẹ con chỉ mới năm mươi sáu thôi.

Cô mở bóp lấy ra một tấm hình đưa cho ông bà Trần, nói:

- Đây là hình mẹ con chụp chung với con khi đi làm hồ sơ sang Mỹ.

Bà Trần vừa đỡ lấy tấm hình đã tấm tắc khen:

- Mẹ cháu đẹp quá ! Chắc hồi trẻ còn đẹp hơn nữa!

Chi tỏ vẻ sung sướng hãnh diện khoe:

- Hồi còn học trung học, mẹ con là hoa khôi của trường, bác ạ.

Ngừng một chút cô tiếp:

- Nhưng bác cũng có thua gì mẹ con đâu.

Ông Trần liền nói chen vào:

- Vì thế, bác gái làm khổ bác mấy năm trời đấy cháu ạ.

Bà Trần lườm chồng, trách nhẹ:

- Lúc nào ông cũng nói đùa được. Cháu lại tưởng là tôi khó lắm.

Chi vội nói:

- Con không tưởng gì đâu. Hai bác còn yêu đời quá. Thật là hạnh phúc!

Nhân dịp đang vui vẻ, cô hỏi luôn về gia cảnh của ông bà:

- Hai bác được mấy anh chị và có ở gần hai bác không?

Bà Trần đáp ngay:

- Hai bác có ba con, một gái hai trai. Con gái lớn đã có chồng con ở Việt Nam, chỉ có hai em trai nó theo hai bác sang Mỹ thôi. Hai thằng này cũng ở gần đây và đều đã có gia đình. Hai bác có bốn cháu ngoại và hai cháu nội.

Ngừng một chút, bà hỏi:

- Từ ngày sang Mỹ, cháu có tìm kiếm họ nội của cháu không?

Chi kể thò dài:

- Con kiếm mà không ra, bác ạ. Theo địa chỉ mẹ con còn giữ, con đến thị trấn Madison trong bang Connecticut để hỏi về họ Anderson. Con tìm trong phone book, thấy có tám người mang họ Anderson. Con lần lượt kêu từng người mà không một ai biết bố con. Cuối cùng, con đến thẳng địa chỉ cũ của bố con để hỏi thăm

trực tiếp gia đình đang cư ngụ ở đó thì họ cho biết họ mới mua nhà ấy có năm năm mà người bán cho họ là Stevenson. Họ còn nói rằng nhà xây cất đã hơn ba chục năm, không biết người chủ đầu tiên là ai. Con đành đến văn phòng hành chính để truy tận gốc. Người ta tìm thấy tên bố con và tên bà vợ, nhưng sau khi bố con qua đời thì không biết bà vợ dọn đi đâu nữa. Bà bán căn nhà cho gia đình họ Ryan... Ở Mỹ này ai muốn ở thì ở, muốn dọn đi bất cứ đâu thì cứ dọn, có để lại dấu vết gì đâu nên rất khó tìm.

Ông Trần rụt rè hỏi:

- Rồi cháu có tính tiếp tục tìm nữa không?

Chi gạt đầu:

- Dạ, thế nào con cũng phải tìm cho ra, nhưng bây giờ con vừa đi học vừa đi làm, bận quá, chưa có nhiều thì giờ. Đành tạm gác lại.

Chi nói chuyện với ông bà Trần đến hơn chín giờ tối mới ra về. Trước khi chia tay, ông bà Trần ân cần nhắc lại lời mời. Chi ôm lấy bà, vui vẻ:

- Dạ, con sẽ suy nghĩ kỹ rồi cho hai bác biết ý kiến. Con đi về bất thường lắm và cũng ít khi ở nhà. Đi về bất thường có thể làm xáo trộn cuộc sống yên tĩnh của hai bác.

Ông Trần nói:

- Cháu đừng ngại, có gì xáo trộn đâu. Nhà rộng, hai bác ở một mình lắm lúc cũng thấy vắng vẻ. Có thêm cháu càng vui chứ sao.

Cả tháng sau Chi mới gọi điện thoại hẹn tới thăm ông bà Trần vào cuối tuần. Cô giữ đúng hẹn, nhưng không ngờ hôm đó lại là ngày họp mặt đông đủ của gia đình ông bà Trần để ăn Tết sớm như nhiều gia đình Việt Nam khác ở Mỹ. Ngay cả đối với gia đình hai người con trai, ông bà cũng muốn dành cho họ một bất ngờ. Ông bà không nói trước cuộc viếng thăm của Chi. Vì thế, khi có tiếng gõ cửa, người con dâu lớn của ông bà ra mở, đã vui vẻ chào hỏi bằng tiếng Mỹ. Chi hơi ngỡ ngàng nhưng đoán ra ngay người đàn bà Việt Nam đứng trước mặt mình là con cháu của ông bà Trần. Cô liền vui vẻ trả lời bằng tiếng Việt:

- Thưa bà, tôi muốn gặp hai cụ Trần.

Người con dâu nhìn Chi chăm chặp mà không nói nên lời vì quá ngạc nhiên. Vừa lúc đó, bà Trần từ nhà trong chạy ra, vui vẻ nói lớn:

- Vào đây, cháu.

Rồi bà giới thiệu cô với con dâu:

- Kim Chi mà bố mẹ mới quen. Còn đây là Nga, con dâu lớn của bác đó.

Chi liền ôm lấy Nga để chào mừng:

- Chị Nga!

Sau đó, Chi được Nga dắt vào nhà. Ông bà Trần giới thiệu Chi với hai người con trai và cô con dâu thứ hai. Người anh tên là Phong, em là Giáng. Vợ Giáng là Hồng. Tất cả mọi người đều tỏ vẻ thích thú khi được gặp một người Mỹ lại biết nói sõi tiếng Việt. Ông Trần cho biết lý do buổi họp gia đình: cúng gia tiên nhân ngày Tết Việt Nam. Chi mừng rỡ nói:

- Từ ngày sang Mỹ bây giờ con mới được ăn tết với gia đình Việt Nam. Cảm ơn hai bác đã cho con hân hạnh được tham dự buổi họp gia đình đặc biệt này.... Các anh các chị cứ coi em như em út trong gia đình cho thân mật.

Từ phút đó, không khí dè dặt lúc đầu từ từ tan biến. Tất cả mọi người đều có cảm tình với Chi vì cô rất lễ phép và dịu dàng. Nếu so với nhiều cô gái thuần túy Việt Nam, nhưng lớn lên ở Mỹ, có lẽ không ai có nổi cái tinh túy Việt Nam như cô. Khi cỗ bàn thịnh soạn đã được bày lên bàn thờ, mọi người lần lượt lễ gia tiên. Chi cũng xì xụp khấn vái một cách kính cẩn. Khi cỗ lễ xong, Nga hỏi nhỏ:

- Em khấn những gì đó?

Cô thành thật đáp:

- Em tự giới thiệu em với các cụ em là con út của hai bác mới được nhận vào gia đình này.

Hồng nửa đùa nửa thật bắt bẻ:

- Em đã nhận là con út mà sao cứ gọi ba mẹ là hai bác?

Chi nhìn ông bà Trần, đáp:

- Dù sao em cũng phải chờ hai bác... cho phép đã chứ.

Ông Trần vội nói:

- Cho phép từ lâu rồi.

Chi lại nói:

- Vậy mà bác vẫn gọi con là cháu.

Bà Trần đáp thay chồng:

- Từ giờ phút này con là con!

Rồi bà quay sang bảo hai đứa cháu nội:

- Các cháu phải gọi cô Chi bằng cô nhé.

Chưa bao giờ Chi được dự một buổi họp gia đình vui vẻ như hôm nay, kể từ ngày mẹ cô qua đời. Cô ăn uống, nói năng tự nhiên và lễ phép nên dễ dàng chinh phục được cảm tình của con, cháu ông bà Trần. Hai đứa trẻ cứ quần quít bên cô. Mới đầu, chúng còn dùng tiếng Mỹ để nói chuyện với cô, nhưng sau thấy cô cứ trả lời bằng tiếng Việt, chúng mới chịu thay đổi..

Khi tiệc tàn, con cháu ông bà Trần sửa soạn ra về, Chi mới trịnh trọng nói:

- Thừa ba mẹ, trước hết con xin cảm ơn ba mẹ đã cho con có một gia đình để được hưởng tình yêu của gia đình mà con hằng mơ ước từ ngày mẹ con mất, nhất là từ ngày qua Mỹ, càng cảm thấy cô đơn rất nhiều... Bây giờ, con xin báo một tin nửa vui nửa buồn để ba mẹ và các anh chị rõ... Con đã được một trường đại học ở bắc Cali nhận cho vào học. Vậy, con sẽ dọn sang đó ở luôn trong trường...

Ông Trần vui vẻ ngắt:

- Như vậy là vui, có gì buồn đâu. Học để có một tương lai tốt đẹp và an toàn là một điều rất tốt và cần thiết, dù bất cứ ở nơi nào.

Chi công nhận:

- Dạ, đúng là một tin mừng, nhưng con sắp phải xa ba mẹ và các anh chị. Mới gặp nhau chưa được bao lâu đã phải xa nhau, cũng là một điều đáng buồn, phải không, mẹ?

Bà Trần chưa kịp trả lời, Hồng đã hỏi chen vào:

- Major của cô là gì?

Chi đáp:

- Vì em có ý định trở về Việt Nam để sống nên em sẽ học về ngành thuốc. ..Em muốn trở thành một bác sĩ để giúp đỡ người nghèo ở Việt Nam. Em thấy dân Việt Nam còn cực khổ quá. Khi đã là bác sĩ mà trở về quê hương, em sẽ không còn bị kỳ thị con lai, con Mỹ nữa. Ngoài ra, em phải ở Việt Nam mới được gần gũi mẹ em. Nói thật với chị, em nhớ Việt Nam một thì em nhớ mẹ em cả ngàn lần. Em sống với mẹ em từ nhỏ, đến lúc sắp được ra đi để hưởng một cuộc đời sung sướng thì mẹ em phải ở lại. Lòng dạ nào em có thể vui được, hả chị?

Hồng gật đầu:

- Áo gấm về làng mà lợi cả hai bề thì còn gì tốt hơn nữa.

Giảng nói bằng một giọng nghiêm trang:

- Đã là anh em trong nhà thì anh chị phải có bổn phận giúp cô thực hiện được ý nguyện đó. Vậy, nếu cần bất cứ sự giúp đỡ nào, xin cô đừng ngại cho chúng tôi biết.

Chi cảm động:

- Dạ, em sẽ cầu cứu các anh chị khi cần.

Bà Trần nắm lấy tay cô:

- Con ơi, dù chỉ mới quen biết con gần đây thôi, ba mẹ cũng rất thương yêu con như chính ba mẹ sinh ra con. Bây giờ phải xa con thì cũng buồn lắm, nhưng thấy tương lai con tươi sáng thì cả nhà đều mừng cho con... Với bất cứ giá nào, con cũng phải cố gắng thực hiện cho bằng được mộng ước của con...

Chi đáp:

- Thú thật với mẹ, con cũng giống mẹ con ở cái tính bướng bỉnh. Khi đã quyết tâm làm việc gì thì phải làm đến cùng. Nay lại được ba mẹ và các anh chị hứa sẵn sàng giúp đỡ thì thế nào con chẳng thành công.

Sau buổi ăn tết đó, ông bà Trần và hai người con dâu thỉnh thoảng đến thăm Chi để giúp đỡ cô thu xếp nhà cửa trước khi vào trường. Hôm Chi lên máy bay, cả gia đình ra phi trường đưa tiễn khiến cô cảm động rớt nước mắt. Bà Trần cũng sụt sùi, cứ nắm lấy tay cô mà không nỡ rời. Khi máy bay đã cất cánh và khuất trong một đám mây trắng cuối trời, gia đình ông bà Trần mới ra về. Thấy vợ có vẻ bịn rịn, ông Trần hỏi:

- Bà thương con Chi lắm à?

Bà nhìn vào xa xôi, buồn buồn:

- Tôi chưa thấy đứa con gái nào đáng thương như nó. Không cha không mẹ, lại không cả quê hương...Mà xem chừng nó giống tánh mẹ nó thiệt đấy, bướng bỉnh và không thích nhờ vả... Thôi thì đành chỉ biết cầu Trời khấn Phật phù hộ cho nó đạt được ước nguyện.

Tạ Quang Khôi
Mùa Giáng sinh 2002